

Szóbeli felvételi követelmények

görögkatolikus hittan

9. évfolyamra jelentkezők

A szóbeli vizsga leírása, menete: A szóbeli vizsga időtartama legfeljebb 10 perc. A felvételi vizsgán a jelentkező a vizsgáztató által feltett kérdésekre válaszol.

A szóbeli vizsgán használható segédeszközök: a szóbeli vizsgán nincs szükség segédeszközökre.

A szóbeli vizsga követelményei: alapvető imádságok; köszönési formák; a magyar görögkatolikus egyházmegyéek és püspökök nevei; parancsok; 7 szentség; ó- és újszövetségi történetek; nagyobb ünnepeink dátuma, összefoglalása, ikonjának felismerése

Alapvető imádságok

Mennyei Király, Vigasztaló, igazságnak
Lelke, ki mindenütt jelen vagy és mindeneket
betöltesz, minden jónak kútfeje és az életnek
megadója, jöjj el és lakozzál mibennünk, és
tisztíts meg minket minden szennytől, és
üdvözítsd, Jóságos, a mi lelkünket!

Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te
országod, legyen meg a te akaratod, mint a
mennyben, úgy a földön is! Mindennapi
kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd
meg a mi vétkeinket, amint mi is
megbocsátunk az ellenünk vétőknek! És ne
vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a
gonosztól!

Valóban méltó dicsérni téged Istenszüdő, a
boldogságot és szeplőtelent és a mi
Istenünknek anyját. Ki a keruboknál
tiszteltebb és a szeráfoknál hasonlíthatatlanul
dicsőbb vagy, ki az Istent, az Igét sérülés
nélkül szüled, téged valóságos Istenszüdő
magasztalunk!

Hitvallás

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden látható és láthatatlan dolgoknak teremőjében.

És az egy Úrban, Krisztus Jézusban, Isten egyszüőtt Fiában, ki az Atyától öröktől fogva született, világosság világosságtól, igaz Isten igaz Istentől, aki született és nem teremtetett, ki az Atyával **egylényegű**, ki által mindenek lettek. Aki miérettünk, emberekért és a mi üdvösségünkért mennyből alászállott és megtestesült a Szentlélektől és Szűz Máriától, és emberré lett. És megfeszítettett miérettünk Poncius Pilátus alatt, és szenvedett és eltemtetett és feltámadott harmadnapon az Írások szerint. És fölment a mennyekbe és ül az Atyának jobbján, és ismét eljövend dicsőséggel ítélni eleveneket és holtakat, és az ő országának nem lesz vége.

És a Szentlélekben, Urunkban és Elevenítőnkben, **ki az Atyától származik**, ki az Atyával és Fiúval együtt imádtatik és dicsőítettik, ki szólott a próféták által.

Hiszek egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban. Vallok egy keresztséget a bűnök bocsánatára. Várom a holtak föltámadását és a jövendő örök életet. Amen.

Köszönési formák

Általában:

Dicsőség Jézus Krisztusnak! — Dicsőség mindörökké!

Húsvéti időben:

Feltámadt Krisztus! — Valóban feltámadt!

Karácsonykor:

Krisztus születik! — Dicsőítsétek!

Miroválaskor (olajkenet), evangélium és keresztsókoláskor:

Krisztus Közöttünk! — Van és lesz!

Görögkatolikus Egyházunk püspökei

Hajdúdorogi Főegyházmegye – Kocsis Fülöp érsek-metropolita

Miskolci Egyházmegye – Orosz Atanáz megyéspüspök

Nyíregyházi Egyházmegye – Szocska A. Ábel megyéspüspök

Melyik egyházközséghez tartozol?

Hogy hívják a parókusodat?

A Tízparancsolat

- I. Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.
- II. Isten nevét hiába ne vedd.
- III. Az Úr napját szenteld meg.
- IV. Atyádat és anyádat tiszteld.
- V. Ne ölj.
- VI. Ne paráználkodj.
- VII. Ne lopj.
- VIII. Ne hazudj, és mások becsületében kárt ne tégy!
- IX. Felebarátod házastársát ne kívánd!
- X. Mások tulajdonát ne kívánd!

A két főparancs

1. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből.
2. Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.

Az Egyház öt parancsa

1. Az Anyaszentegyház ünnepeit szenteld meg.
2. Vasárnap és ünnepnap Szent Liturgián vegyél részt.
3. A parancsolt böjtöket tartsd meg.
4. Minden évben meggyónjál és legalább a húsvéti időben megáldozzál.
5. Házasságodat az Anyaszentegyház törvényei szerint kösd meg.

A hét szentség

1. Kereszttség
2. Bérmlás
3. Bűnbánat szentsége
4. Szent Eukarisztia
5. Egyházi rend
6. Házasság
7. Betegek kenete

Ó- és Újszövetségi történetek

(tartalmi ismeret szükséges)

A világ teremtése (Ter 1,1-31)

Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet. A föld pusztá volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött. Isten szólt: „Legyen világosság”, és lett világosság. Isten látta, hogy a világosság jó. Isten elválasztotta a világosságot a sötétiségtől. A világosságot nappalnak nevezte Isten, a sötétiséget pedig éjszakának. Azután este lett és reggel: az első nap. Isten újra szólt: „A vizek közepén keletkezzék szilárd boltozat, és alkosson válaszfalat a vizek között.” Úgy is lett. Isten megalkotta a szilárd boltozatot, és elválasztotta vele a boltozat fölötti és a boltozat alatti vizeket. Isten a boltozatot égnek nevezte. Erre este lett és reggel: a második nap. Isten ismét szólt: „Gyűljenek össze az ég alatti vizek egy helyre, és emelkedjék ki a száraz.” Úgy is történt. Isten a szárazat földnek nevezte, az összefolyt vizeket pedig elnevezte tengernek. Isten látta, hogy ez jó. Akkor megint szólt Isten: „Teremjen a föld zöldellő növényeket, amelyek termést hoznak, és fákat, amelyek magot rejtő gyümölcsöt teremnek a földön.” Úgy is lett. A föld zöldellő növényeket termett, amelyek termést hoznak fajuk szerint, és fákat, amelyek gyümölcsöt érlelnek, amelyben magvak vannak, a fajtának megfelelően. Isten látta, hogy ez jó. Este lett és reggel: a harmadik nap. Akkor megint szólt Isten: „Legyenek világító testek az égbolton, s válasszák el a nappalt az éjszakától. Ezek határozzák meg az ünnepeket, a napokat és az éveket. Fényeskedjenek az égbolton, s világítsák meg a földet.” Úgy is lett. Isten megteremtette a két nagy világítót. A nagyobbik világítót, hogy uralkodjék a nappalon és a kisebbik világítót, hogy uralkodjék az éjszakán, s hozzá még a csillagokat is. Isten az égboltra helyezte őket, hogy világítsanak a földnek, uralkodjanak a nappal és az éjszaka fölött, s válasszák el a világosságot meg a sötétiséget. Isten látta, hogy ez jó. Este lett és reggel: a negyedik nap. Isten szólt: „A vizek teljenek meg élőlények sokaságával, az égen, a föld felett pedig röpködjenek madarak.” Úgy is történt. Isten megteremtette fajtájuk szerint a nagy tengeri állatokat és mind az élőlényeket, amelyek mozognak vagy a vízben úszkálnak. És a röpködő madarakat is, ugyancsak fajtájuk szerint. Isten látta, hogy ez jó. Isten megáldotta őket és így szólt: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a tengerek vizét, s a madarak is szaporodjanak a földön.” Este lett és reggel: az ötödik nap. Aztán szólt Isten: „Hozzon elő a föld élőlényeket fajuk szerint: háziállatokat, csúszómászókat és mezei vadakat fajuk szerint.” Úgy is történt. Isten megteremtette a mezei vadakat fajuk szerint, a háziállatokat fajuk szerint és az összes csúszómászt a földkerekségen, fajonként. Isten látta, hogy ez jó. Isten újra szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.” Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog.” Azután ezt mondta Isten: „Nézzétek, nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen. A mező vadjainak, az ég madarainak s mindennek, ami a földön mozog és lélegzik, minden zöld növényt táplálékul adok.” Úgy is történt. Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott. Este lett és reggel: a hatodik nap.

Ábrahám áldozata (Ter 22,1-18)

Ezek után az események után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és így szólt hozzá: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” – felelte. Akkor ezt mondta neki: „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Morijs földjére, s ott mutasd be égőáldozatul azon a hegyen, amelyet majd megnevezek neked.” Másnap reggel Ábrahám korán fölkel, fölnyergelte szamarát, magával vitte két szolgáját és a fiát, Izsákot. Miután fát hasogatott az égőáldozathoz, fölkerelkedett, és elindult a hely felé, amelyet Isten mondott neki. A harmadik napon Ábrahám fölemelte szemét, és messziről meglátta a hegyet. Ábrahám azt mondta a szolgáknak: „Maradjatok itt a szamárral. Én és a fiam elmegyünk imádkozni, és utána visszatérünk hozzátok.” Ábrahám tehát fogta az égőáldozathoz szükséges fát, s fia, Izsák vállára adta, ő pedig kezébe vette a tüzet és a kést. Így mentek egymás mellett. Akkor Izsák megszólította Ábrahámot: „Atyám!” Az válaszolt: „Igen, fiam!” Ez azt mondta: „Lám, itt a tűz és a fa, de hol a bárány az égőáldozathoz?” Ábrahám így felelt: „Isten majd gondoskodik bárányról az égőáldozathoz, fiam.” Így mentek tovább egymás mellett. Mikor megérkeztek arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, Ábrahám megépítette az oltárt, rárakta a fát, megkötözte a fiát, és az oltárra helyezte, a fa tetejére. Akkor Ábrahám kinyújtotta kezét, vette a kést, hogy feláldozza a fiát. De az Úr angyala rászólt az égből, és azt mondta: „Ábrahám, Ábrahám!” „Itt vagyok” – felelte. Az folytatta: „Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé, és ne árts neki. Most már tudom, hogy féled az Istent, és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem.” Amikor Ábrahám fölemelte szemét, látott egy kost, amely szarvánál fogva fennakadt a bozótban. Ábrahám odament, megfogta a kost, és feláldozta égőáldozatul a fia helyett. Ábrahám így nevezte a helyet: „az Úr gondoskodik”, ezért mondják mind a mai napig: „A hegyen, ahol az Úr gondoskodik.” Azután az Úr angyala az égből másodszor is szólt Ábrahámnak, és mondta: „Magamra esküszöm – ez az Úr szava –, hogy mivel ezt tetted és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint az ég csillagait és mint a tengerpart fővényét, utódaid elfoglalják majd az ellenség kapuját. Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra.”

Égő csipkebokor – Mózes küldetése – Isten neve (Kiv 3,1-15)

Mózes apósának, Jetrónak, Midián papjának a juhait őrizte. Egyszer messzire behajtott a juhokat a pusztába, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. Itt megjelent neki az Úr angyala a tűz lángjában, egy égő csipkebokorban. Mikor odanézett, látta, hogy a bokor ég, de nem ég el. Így szólt magában: „Odamegyek, és megnézem ezt a különös jelenséget, hadd lássam, miért nem ég el a csipkebokor.” Amikor az Úr látta, hogy vizsgálódva közeledik, az Isten megszólította a csipkebokorból: „Mózes, Mózes!” „Itt vagyok” – felelte. Erre így szólt: „Ne közelíts! Vedd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állasz, szent föld.” Azután így folytatta: „Én vagyok az Isten, atyáid Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene.” Erre Mózes eltakarta arcát, mert félt Istenre tekinteni.

Az Úr pedig így szólt: „Láttam Egyiptomban élő népem nyomorúságát, és hallottam a munkafelügyelőkre vonatkozó panaszát; igen, ismerem szenvedését. Azért szálltam le, hogy kiszabadítsam az egyiptomiak hatalmából, és hogy kivezessek arról a földről egy szép, tágas országba, egy tejjel-mézszel folyó országba, a kánaániak, a hettiták, az amoriták, a periziták, a hivviták és a jebuziták területére. Most tehát Izrael fiainak a kiáltása felhatolt hozzám, és láttam a gyötrelmet is, amellyel az egyiptomiak kínozzák őket. Ezért menj, elküldelek a fáraóhoz, hogy népemet, Izrael fiait kivezessed Egyiptomból.”

Mózes ezt mondta Istennek: „Ha megérkezem Izrael fiaihoz és így szólok hozzájuk: Atyáitok Istene küldött, akkor majd megkérdezik: Mi a neve? – mit feleljek erre?” Isten ezt válaszolta: „Én vagyok, aki vagyok.” Azután folytatta: „Így beszélj Izrael fiaihoz: Aki van, az küldött engem hozzátok.” Azután még ezt mondta Isten Mózesnek: „Jahve, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene küldött hozzátok. Ez az én nevem minden időkre, s így kell nevezeteket nemzedékről nemzedékre.”

Jézus születése - Karácsony (Mt 1,18-25. Lk 2,8-20. Mt 2,1-12)

Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatott, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszégyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt hozzá: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.” Ezek azért történtek, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: Íme, a szűz fogan és fiat szül, Emmánuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten. József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, míg világra nem hozta fiát, akinek a Jézus nevet adta.

Pásztorok tanyáztak a vidéken, kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. De az angyal így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Íme, nagy örömet adok tudtul nektek, és az lesz majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában. Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket.” Hirtelen mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakarat embereinek!” Mihelyt az angyalok visszatértek a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk a valóra vált beszédet, amit az Úr tudtunkra adott!” Gyorsan útra keltek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket. Miután látták, az ezen gyermekről nekik mondottak alapján ismerték fel. Aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok beszédén. Mária meg mind emlékezetébe véste szavait, és szívében egyeztette. A pásztorok hazatértek, dicsőítették és magasztalták az Istent mindenért, amit csak hallottak, és úgy láttak, ahogy tudtul adták nekik.

Amikor a júdeai Betlehemben Heródes király idejében Jézus megszületett, bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe, és kérdezősködtek: „Hol van a zsidók újszülött királya? Láttuk csillagát napkeleten, s eljöttünk, hogy bemutassuk neki hódolatunkat.” Ennek hallatára Heródes király megriadt, s vele egész Jeruzsálem. Összehívta tehát a főpapokat és a nép írástudóit, és tudakozódott tőlük, hol kell a Messiásnak születnie. „Júda Betlehemében – válaszolták –, mert így jövendölt a próféta: Te Betlehem, Júda földje, egyáltalán nem vagy oly kicsi Júda nemzetségei közt, hisz belőled származik majd a vezér, aki népemnek, Izraelnek pásztora lesz.” Erre Heródes titokban magához hívatta a bölcseket és pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét. Aztán elküldte őket Betlehembe: „Menjete – mondta – s szerezzete pontos értesülést a gyermek felől! Ha megtaláljátok, jelentsete nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki.” Azok meghallgatták a királyt és útra keltek. S lám, a csillag, amelyet napkeleten láttak, vezette őket, míg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. A csillagot megpillantva nagyon megörültek. Bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Leborultak és hódoltak neki, majd elővették kincseiket s ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Mivel álmukban utasítást kaptak, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Jézus megkeresztelkedése – Vízkereszt (Mt 3,13-17)

Akkor Jézus Galileából elment Jánoshoz a Jordán mellé, hogy megkeresztelkedjék. János igyekezett visszatartani: „Nekem van szükségem a te keresztségedre – mondta –, s te jössz hozzám?” Jézus ezt mondta: „Hagyd ezt most! Illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva.” Erre engedett neki. Megkeresztelkedése után Jézus nyomban feljött a vízből. Akkor megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt, és föléje ereszkedett. Az égből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.”

Kenyérszaporítás (Mk 6,31-44)

Jézus így szólt tanítványaihoz: „Gyertek velem külön valamilyen csendes helyre, és pihenjetelek egy kicsit!” Mert annyian felkeresték őket, hogy még evésre sem maradt idejük. Bárkába szálltak tehát, és elvonultak egy elhagyatott helyre, hogy magukban legyenek. De sokan látták, amikor elindultak, és kitalálták szándékukat. Erre a városokból mindenünnen gyalog odasiettek, és megelőzték őket. Amikor kiszállt, és látta a nagy tömeget, megesett rajtuk a szíve. Olyanok voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Sok mindenre kezdte őket tanítani. Már későre járt az idő, tanítványai azért odamentek, és szóltak neki: „A vidék elhagyatott, s már késő van. Bocsásd el őket, hogy elmelessenek a környék tanyáira és falvaiba ennivalót venni.” Ő azonban így válaszolt: „Ti adjatok nekik enni!” Azok ezt felelték: „Talán elmenjünk, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adjunk nekik?” Erre megkérdezte: „Hány kenyereketek van? Menjetelek, nézzétek meg!” Megtudták és jelentették: „Öt, és két halunk.” Erre meghagyta nekik, hogy csoportokban telepítsenek le mindenkit a zöld gyepre. Le is telepedtek, százas és ötvenes csoportokban. Akkor fogta az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre, és hálát adott. Megtörte a kenyeret, s odaadta a tanítványoknak, hogy osszák szét. A két halat is szétszította. Mindenki evett és jól is lakott. A maradék kenyérből és halból tizenkét kosarat szedtek tele. A kenyérből csak férfiak ötezren ettek.

Jézus a vízen jár (Mt 14,23-33)

Jézus fölment a hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Közben besötétedett, s ő ott volt egymagában. A bárka már jó pár stádiumnyira járt a parttól, hányták-vetették a hullámok, mert ellenszél fújt. Éjszaka, a negyedik őrváltás idején a víz tükrén elindult feléjük. Amikor a tanítványok észrevették, hogy a vízen jár, megrémültek. „Kísértet!” – mondták, s félelmükben kiabáltak: Jézus azonban megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljetelek!” Erre Péter így szólt: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízen!” „Gyere!” – felelte. Péter kilépett a bárkából, és elindult Jézus felé a vízen. Az erős szél láttára azonban megijedt, és amikor merülni kezdett, felkiáltott: „Uram, ments meg!” Jézus kinyújtotta a kezét és megfogta. „Te kishitű – vont a kérdőre –, miért kételkedtél?” Amikor beszállt a bárkába, a szél nyomban elült. Akik a bárkában voltak, leborultak előtte, és megvallották: „Valóban Isten Fia vagy!”

Magvető (Lk 8,4-15)

Amikor egyszer nagy tömeg vette körül, és a városokból tömérdek nép zárandokolt hozzá, mondott egy példabeszédet: „Kiment a magvető, hogy elvesse a magot. Vetés közben néhány szem az út szélére esett. Eltaposták, és az ég madarai felcsipegették. Más szemek köves talajra hullottak. Kikeltek, de aztán elszáradtak, mert nem kaptak elég nedvességet. Ismét más szemek szúrós bogáncs közé hulltak. A szúrós bogáncsok velük együtt nőttek, és elfojtották őket. A többi mag jó földbe hullott, kikelt és százszoros termést hozott.” Amikor befejezte, fölemelte a hangját: „Akinek van füle a hallásra, az hallja meg!” Tanítványai megkérdezték, hogy mi a példabeszéd értelme. Így válaszolt: „Nektek megadatott, hogy megismerjétek az Isten országának titkait, de a többieknek csak a példabeszédek szólnak, hogy nézzenek, de ne lássanak, halljanak, de ne értsenek. Ez a példabeszéd értelme: A mag az Isten szava. Az útszélre hulló szemek azok, akik meghallgatják a tanítást, de aztán jön az ördög, kitepi szívükből, nehogy higgyenek és üdvözljenek. A köves talajba hulló szemek azok, akik meghallgatják, s örömmel fogadják a tanítást, de nem ver bennük gyökeret, így aztán a kísértés idején hűtlenné válnak. A szúrós bogáncs közé hulló szemek azok, akik meghallgatják, de később az élet gondjai, javai és élvezetei meggátolják őket fejlődésükben, ezért termést már nem hoznak. A jó földbe hulló szemek azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatják a tanítást, meg is tartják, és kitartásukkal gyümölcsöt teremnek.

Tékozló fiú (Lk, 15,11-32)

Majd így folytatta: „Egy embernek volt két fia. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét! Erre szétosztotta köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozolta vagyonát. Amikor már mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s nélkülözni kezdett. Erre elment, és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára a sertéseket őrizni. Örült volna, ha éhségét azzal az eledellel csillapíthatta volna, amit a sertések ettek, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: Apám házában a sok napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg éhen halok itt. Útra kelek, hazamegyek apámhoz, és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra, hogy fiadnak nevezz, már nem vagyok méltó, csak béreseid közé fogadj be. Csakugyan útra kelt és visszatért apjához. Apja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta. Erre a fiú megszólalt: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz. Az apa odaszólt a szolgálknak: Hozzátok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt, és életre kelt, elveszett, és megkerült. Erre vigadozni kezdtek. Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. Szólt az egyik szolgálknak, és megkérdezte, mi történt. Megjött az öcséd, és apád levágta a hizlalt borjút, hogy egészségben előkerült – felelte. Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért az apja kijött és kérlelte. De ő szemére vetette apjának: Látod, én annyi éve szolgállok neked, és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak a barátaimmal. Most meg, hogy ez a fiad megjött, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, hizlalt borjút vágattál le neki. – Az mondta neki: Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. S illet vigadnunk és örülnünk, mert ez az öcséd halott volt, és életre kelt, elveszett, és megkerült.”

Vihar lecsendesítése (Mk 4,35-41)

Aznap alkonyatkor így szólt hozzájuk: „Keljünk át a túlsó partra.” Erre elbocsátották a népet, és magukkal vitték úgy, ahogy ott volt a bárkában. Más csónakok is csatlakoztak. Nagy szélvihar támadt, a hullámok a bárkába csaptak, úgyhogy az már-már megtelt. Ő a bárka végében egy vánkoston aludt. Felkeltették: „Mester – kérdezték –, nem törődöl vele, hogy elveszünk?” Erre fölkel, parancsolt a szélnek, és utasította a tavat: „Csendesedj! Némulj el!” A szél elült, s nagy nyugalom lett. Ekkor hozzájuk fordult: „Miért félték ennyire? Még mindig nincs bennetek hit?” Nagy félelem fogta el őket. „Ki ez – kérdezték egymástól –, hogy még a szél és a víz is engedelmeskedik neki?”

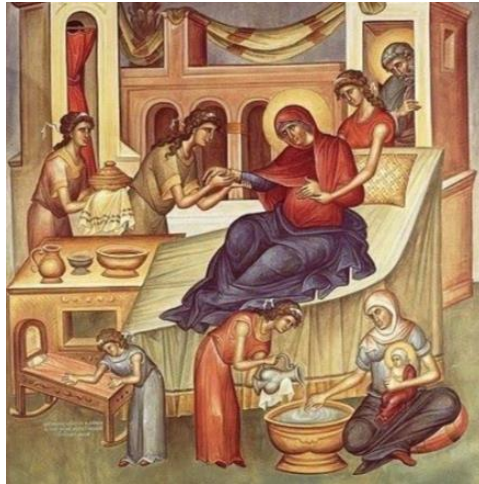
Keresztelő Szent János fejevétel (Mt 14,1-12)

Akkoriban Heródes negyedes fejedelem hallotta Jézus hírét. „Ez Keresztelő János – mondta szolgálknak –, feltámadt, innen van benne a csodatévő erő.” Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette, és börtönbe vetette fivére, Fülöp felesége, Heródiás miatt. János ugyanis figyelmeztette: „Nem lehet a tiéd!” Meg is akarta ölni, de félt a néptől, mert prófétának tartották. Heródes születése napján történt, hogy Heródiás lánya táncolt a vendégeknek. Annyira megtetszett Heródesnek, hogy esküvel ígérte, bármit kér is, megadja neki. Az – minthogy anyja előre kitanította – így szólt: „Add nekem egy tálon Keresztelő János fejét!” A király elszomorodott, de az esküre és a vendégek való tekintettel megparancsolta, hogy adják neki oda. Lefejeztette hát Jánost a börtönben. Fejét elhozták egy tálon, odaadták a lánynak, az meg elvitte az anyjának. Akkor eljöttek tanítványai, elvitték és eltemették a holttestet, aztán elmentek, és hírül adták Jézusnak.

Ünnepeink

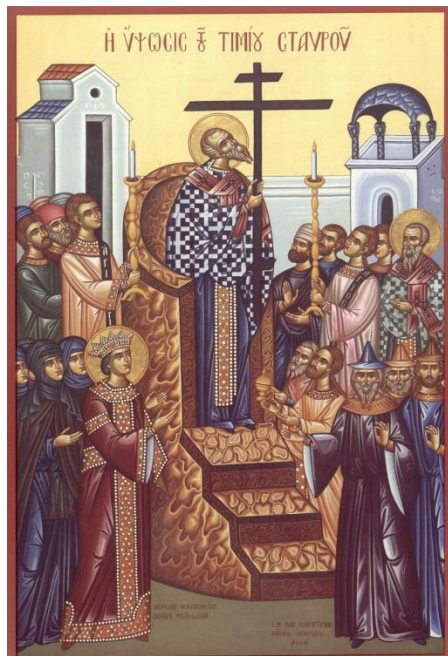
(tartalmi ismeret és az ikonok felismerése szükséges)

Az Istenszülő Szűz Mária születése (Kisboldogasszony) – Szeptember 8.

Mária születésének körülményeiről a hiteles evangéliumokban semmiféle híradást nem találunk. A II. században keletkezett Jakab ősevangélium mond el az Istenszülő életéről is nagyon sok dolgot. Ebből tudjuk meg, hogy Mária szülei: Joákim és Anna öregkorukig gyermektelenek voltak. Isten angyala felkereste a pusztában szomorkodó Joákimot és az otthon sírdogáló Annát Isten üzenetével, hogy olyan gyermekük születik, akiről az egész földkerekségen beszélni fognak. Amikor hónapjai beteltek és szült, így szólt a bábához: Mit szültem? Az így válaszolt: Leányt. Lelke igen megörvendezett ezen a napon és pólyába csavarta őt. Majd letöltötte Anna, tisztulásának napjait, táplálta gyermekét és a Mária nevet adta neki.

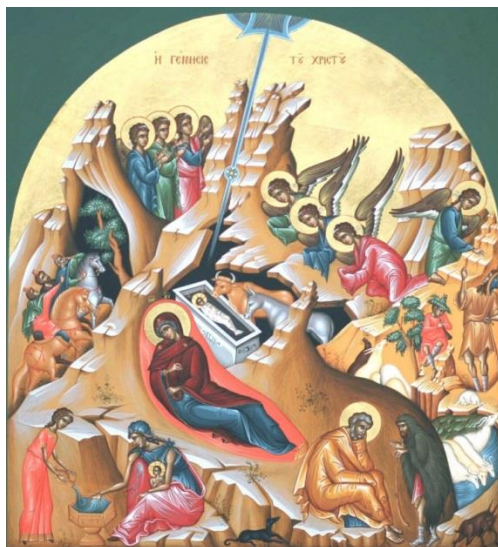
A Szent Kereszt fölmagasztalása – Szeptember 14.

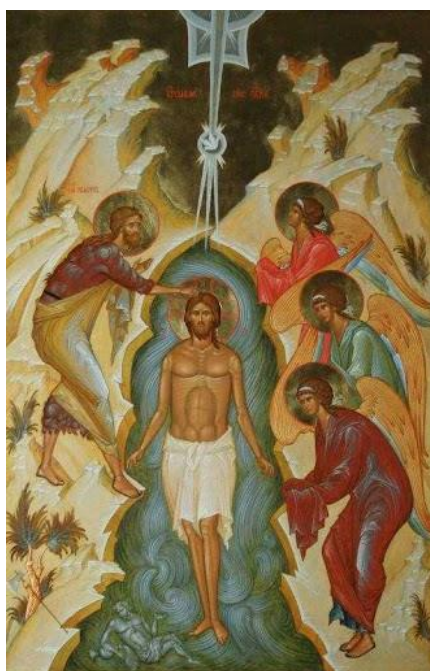
Az Egyház ezt az ünnepet az Úr keresztje megtalálásának emlékére rendelte el. Konstantin császár édesanyja, Szent Ilona Jeruzsálembe ment, és egy idős zsidó útmutatása alapján sikerült megtalálni egy gödörben Jézus és a gonosztevők keresztjét. Mivel a kereszt felírása elkeveredett, Istenhez fordultak, hogy Ő mutassa meg az igazit. Először egy betegen fekvő asszonyhoz érintették a keresztet. Jézus keresztjének érintésére az asszony meggyógyult. Utána egy temetésre vitt halottnál tették meg ugyanezt.

Az igazi kereszt érintésére a halott feltámadt. Ezeknek a csodáknak híre sok embert vonzott a Golgota hegyére. Mivel a nagy tömeg miatt nem volt arra lehetőség, hogy mindnyájan megérintsék, megcsókolják Jézus keresztjét, Makariosz pátriárka, egy magas helyre állva, tisztelettel emelte a magasba Jézus keresztjét, hogy mindenki láthassa.

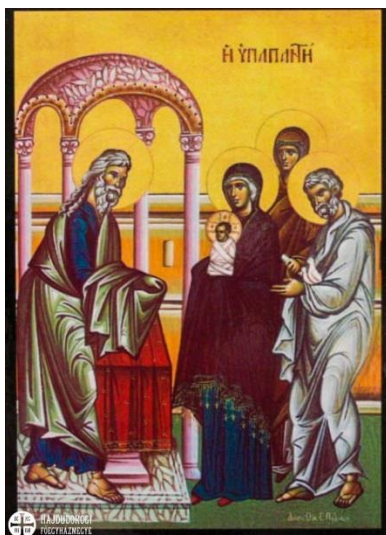
Jézus Krisztus születése – Karácsony

Jézus megkeresztelkedése – Vízkereszt

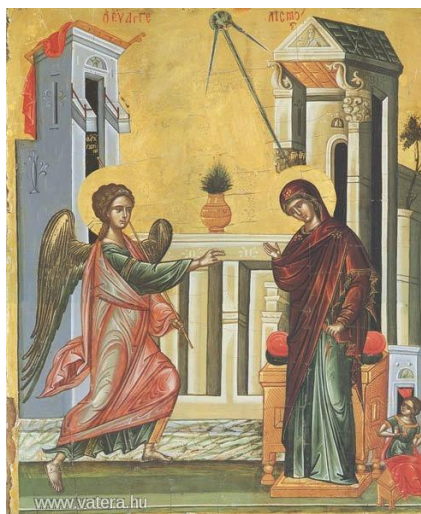

Találkozás (Gyertyaszentelő Boldogasszony) – Február 2.

A gyermek Jézust születése után a 40. napon szülei elvitték Jeruzsálembe, hogy Mózes törvénye szerint bemutassák őt a templomban, a törvény által megszabott áldozatbemutatással együtt. Élt akkor Jeruzsálemben egy Simeon nevű aggastyán, aki ígéretet kapott a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, míg meg nem látja az Üdvözítőt. A Lélektől indítatva épp akkor ment föl a templomba, amikor a kisdedet is bemutatásra vitték. Simeon ekkor karjaiba vette a Gyermekeket, s elimádkozta a Szent Lukács evangéliumában is szereplő énekét: „Most bocsásd el, Uram, szolgádat...” (Lk 2,29-32). Miután a Szűzanya csodálkozott szavain, Simeon így szólt hozzá: „Íme ez sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben: jel, amelynek ellene mondanak - a te lelkedet is tőr járja át, - hogy sokaknak kiderüljenek a titkos gondolatai.” (Lk 2,34-35). Egy prófétaasszony pedig, Fánuel leánya, aki éjjel-nappal böjtölés és imádság közepette szolgált a templomban, szintén jelen volt, és hálát adott az Úrnak, hogy láthatta az Üdvözítőt. El is kezdte hirdetni eljövételét mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását. Amikor József és Mária mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek városukba, a galileai Názáretbe.

Örömhírvétel (Gyümölcsoltó Boldogasszony) – Március 25.

E napok után felesége, Erzsébet, gyermeket fogant, és öt hónapon át eltitkolta. „Ezt tette hát nekem az Úr – mondta – azokban a napokban, amikor rám tekintett, és ami az emberek előtt szégyenemre volt, attól megszabadított.” A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese, és Máriának hívták. Az angyal belépett hozzá és megszólította: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb

vagy minden asszonynál.” E szavak hallatára Mária zavarba jött, és gondolkozni kezdett rajta, miféle köszöntés ez. Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni. Nagy lesz ő és a Magasságbeli Fiának fogják hívni. Az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házán örökké, s országának nem lesz vége.” Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?” Az angyal ezt válaszolta és mondta neki: „A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő Szentet is az Isten Fiának fogják hívni. Íme, rokonod, Erzsébet is fogant öregségében, s már a hatodik hónapban van, noha meddőnek mondták, mert Istennél semmi sem lehetetlen.” Mária így válaszolt: „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.” Erre az angyal eltávozott. (Lk 1,24-38)

Bevonulás Jeruzsálembe – Virágvasárnap

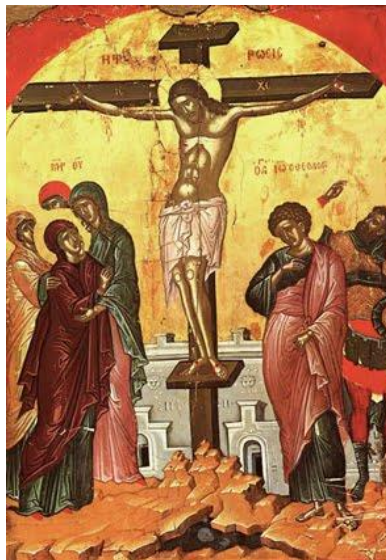
Amikor már Jeruzsálem közelében jártak, és odaértek Betfagéhoz az Olajfák hegyén, Jézus előre küldött két tanítványt. Azt mondta nekik: „Menjetek be az előttek lévő faluba. Mindjárt találni fogtok egy szamarat megkötve, és vele egy csikót; oldjátok el, és vezessétek ide hozzám. Ha pedig valaki szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rájuk szüksége, és azonnal el fogja engedni őket.” Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az ige, amit a próféta mondott: „*Mondjátok Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád; szelíd ő, és szamárháton ül, szamárszikón, teherbordo állat fián.*” tanítványok elmentek és megtették, amit Jézus parancsolt nekik. Odavezették a szamarat és a csikót, rájuk tették ruháikat, ő pedig felült rájuk. A hatalmas tömeg pedig leterítette ruháit az útra, mások meg ágakat vagdostak a fákról, és az útra szórták. A tömeg, amely előtte ment és akik követték, így kiáltoztak: „*Hozsanna Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön!* (Zsolt 118,26) Hozsanna a magasságban!” Amikor bement Jeruzsálembe, az egész város megmozdult. Azt kérdezték: „Kicsoda ez?” A tömeg így felelt: „Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből.” (Mt 21,1-10)

Nagycsütörtök – Utolsó vacsora

Amikor beesteledett, odaérkezett a tizenkettővel. Amikor letelepedtek és ettek, Jézus így szólt: „Bizony, mondom nektek: közületek az egyik, aki velem eszik, elárul engem.” Erre azok elszomorodtak, és egyenként kérdezgetni kezdték tőle: „Csak nem én vagyok az?” Ő azt felelte nekik: „Egy a tizenkettő közül, aki velem egyszerre márt a tálból. Az Emberfia ugyan elmegy, ahogy meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja! Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik!” Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: „Vegyétek, ez az én testem.” Azután fogta a kelyhet, hálát adott, és odaadta nekik. Mindnyájan ittak belőle. Ő pedig így szólt: „Ez az én vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik. Bizony, mondom nektek: többé nem iszom a szőlő terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom Isten országában.” (Mk 14,17-25)

Nagypéntek – Keresztrefeszítés

Jézus pedig keresztjét hordozva kiment az úgynevezett Koponyahelyre, amelyet héberül Golgotának hívnak. Ott keresztre feszítették őt, és vele másik kettőt kétfelől, Jézust pedig középen. Pilátus egy feliratot is készíttetett, és a keresztre helyeztette. Ez volt ráírva: „A Názáreti Jézus, a zsidók királya.” Ezt a feliratot tehát sokan olvasták a zsidók közül, mert közel volt a városhoz az a hely, ahol megfeszítették Jézust. Héberül, latinul és görögül volt írva. A zsidók főpapjai ezért arra kérték Pilátust: „Ne azt írd: »A zsidók királya«, hanem: Ez azt mondta: »A zsidók királya vagyok!«” Pilátus azt felelte: „Amit írtam, azt megírtam!” A katonák pedig, miután megfeszítették Jézust, fogták a ruháit, elosztották négy felé, minden katonának egy részt, azután fogták a köntöst is. A köntös azonban varratlan volt, felülről az aljáig egy darabban szőve. Ezért azt mondták egymásnak: „Ezt ne vágjuk szét, inkább vessünk rá sorsot,

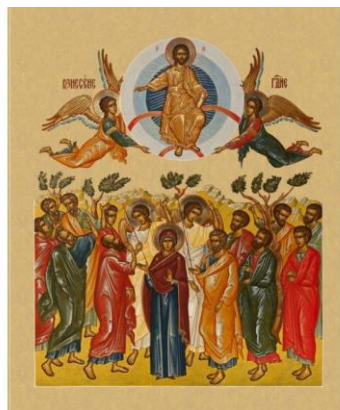
kié legyen!” Ez azért történt, hogy beteljesedjék az Írás, amely így szól: „Elosztották maguk között ruháimat, és köntösömre sorsot vetettek.” A katonák tehát ezt tették. Jézus keresztye mellett ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, Kleofás felesége és Mária Magdolna. Amikor Jézus meglátta anyját és az ott álló tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután azt mondta a tanítványnak: „Íme, a te anyád!” És attól az órától magához vette őt a tanítvány. Ezután Jézus, aki tudta, hogy már minden bevégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom!” Volt ott egy ecettel teli edény. Ezért ecettel telt szivacsot tűztek egy izsópra, és a szájához nyújtották. Amikor Jézus az ecetet megízlelte, azt mondta: „Beteljesedett!” És fejét lehajtva kiléhelte lelkét. (Jn 19,17-30)

Húsvétvasárnap – Feltámadás

A hét első napján kora hajnalban a sírhoz mentek. Magukkal vitték az illatszereket is, amelyeket készítettek. A követ a sírtól elhengerítve találták. Amikor beléptek, nem találták az Úr Jézus testét. Történt pedig, hogy amíg ezen tanakodtak, egyszerre két férfi állt ott mellettük, ragyogó ruhában. Az asszonyok megijedtek, és a földre szegezték tekintetüket. Azok pedig így szóltak hozzájuk: „Miért keresitek az élő a holtak között? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek csak vissza, mit mondott nektek, amikor még Galileában volt: »Az Emberfiának a bűnös emberek kezébe kell kerülnie, hogy megfeszítsék, de harmadnapra föltámad.«” Ekkor eszükbe jutottak a szavai. Visszatértek tehát a sírtól, és elmondták mindezt a tizenegyznek és a többieknek. Mária Magdolna, Johanna, Mária, Jakab anyja és a velük lévő többi asszony mondta el mindezt az apostoloknak. Ők azonban képzelődésnek tartották szavaikat, és nem hittek nekik. Péter mégis útra kelt, és a sírhoz futott. Behajolt, de csak a lepleket látta, ezért a történeteken elcsodálkozva hazament. (Lk 24,1-12)

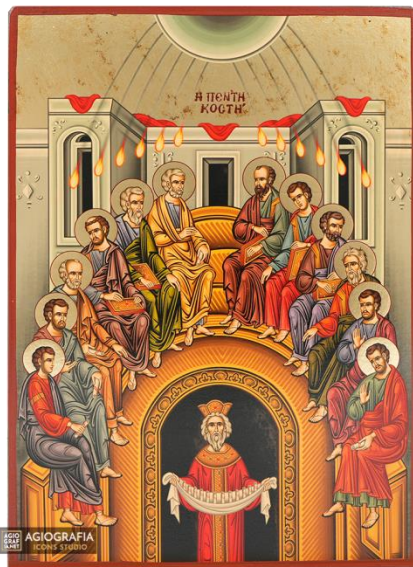
Urunk Mennybemenetele

Egyszer, amikor Jézus együtt evett tanítványaival, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéretére, „amelyről – úgymond – tőlem hallottatok: Mert János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.” Az egybegyűltek erre megkérdezték: „Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?” „Nem tartozik rátok – felelte –, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját

hatalmában. De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben s egész Júdeában és Szamáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára fölemelkedett, és felhő takarta el szemük elől. Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termett mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: „Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek az égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.” Erre az Olajfáról elnevezett hegyről, amely Jeruzsálemtől egy szombatnapi járásra van, visszatértek Jeruzsálembe. (*ApCsel 1,4-12*)

Pünkösöd – Szentlélek eljövetele

Amikor elérkezett pünkösöd napja, ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak. Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol ültek. Majd lángnyelvek jelentek meg nekik szétoszolva, és leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket. Ez idő tájt vallásos férfiak tartózkodtak Jeruzsálemben, az ég alatt minden népből. Amikor ez a zúgás támadt, nagy tömeg verődött össze. Nagy volt a megdöbbenés, mert mindenki a saját nyelvén hallotta, amint beszéltek. Nagy meglepetésükben csodálkozva kérdezték: „Hát nem mind galileaiak, akik ott beszélnek? Hogyan hallja hát őket mindegyikünk a saját anyanyelvén? Mi pártusok, médek, elamiták és Mezopotámiának, Júdeának, Kappadóciának, Pontusznak, Ázsiának, Frigiának, Pamfiliának, Egyiptomnak és Líbia Cirene körüli részének lakói, a Rómából való zarándokok, zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten nagy tetteit.” (*ApCsel 2,1-11*)

Urunk színeváltozása – Augusztus 6.

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és ennek testvérét, Jánost. Őket külön fölvitte egy magas hegyre, és színében elváltozott előttük. A ruhái fényesek lettek és ragyogó fehérek, ahogy semmiféle ruhafestő a földön nem tudná megfehéríteni. Egyszerre megjelent nekik Illés és Mózes; Jézussal beszélgettek. Ekkor megszólalt Péter, és azt mondta Jézusnak: „Mester, jó nekünk itt lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” Nem is tudta, mit mond, annyira meg voltak rettenve. Erre felhő szállt alá, és beborította őket. A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok”. Mire körülnéztek, már senki mást nem láttak a közelükben, csak Jézust egymagát. Amikor jöttek lefelé a hegyről, meghagyta nekik, hogy amiket láttak, senkinek el ne beszéljék mindaddig, amíg az Emberfia a holtak közül fel nem támad. Ők a dolgot magukban is tartották, de egymás között arról tanakodtak, hogy mit jelent az: „a holtak közül feltámad”. (Mk 9,2-10)

Az Istenszülő elszenderedése (Nagyboldogasszony) – Augusztus 15.

Az Istenszülő elhunytáról a Szentírás szövegei nem tesznek semmiféle említést. Egy apokrif evangéliumban ezt olvassuk róla: „Két esztendő telt el Urunk Jézus Krisztus mennybemenetele után. A halálát megelőző harmadik napon eljött hozzá az Úr anyaga, köszöntötte őt, és ezt mondta neki: Három nap múlva bekövetkezik a mennyekbe való fölvételed! Akkor (Mária) magához szólította az Arimathea városából származó Józsefet, meg az Úr többi tanítványát ... és hírül adta minden körülötte állónak ... Szűz Mária megmosakodott, királynői ékeibe öltözködött és várta Fiának megérkezését. ... hatalmas villámlás, eső és égzengés támadt ... János apostol ... belépett Szűz Mária szobájába ... Íme az Úr összes tanítványa ott állt szobája ajtajában, kivéve Tamást. Mindegyikük felhőben érkezett ... beléptek, köszöntötték és hódoltak a királynő előtt. Az Úr napja harmadik órájának elérkeztek ... szállt le most Krisztus az angyalok sokaságával és magához vette szeretett anyjának lelkét. Hatalmas ragyogás támadt. A ragyogás megszűntével Szűz Mária lelke is felvétetett a mennyekbe ... Az apostolok ... zsoltározások közepette Sión hegyéről Jozafát völgyébe vittek a szent testet ... nagy tisztelettel helyezték el a sírboltba Mária testét ... Akkor a boldogságos Tamás hirtelen az Olajfák hegyére vezettetett, és látta a legszentebb testet, amint az égbe emelkedik. A felhő, amely odahozta őket most mindegyiküket a saját helyére vitte vissza.”